
DAGENS FRÅGOR

ORKAN I MOTVIND

Sällan har en försvarsövning genomförts under så dramatiska händelser i vår nära omvärld som höstens repövning. Den 21 september upplöste Jeltsin Rysslands parlament. Två dagar senare startade den samlade försvarsmaktsövningen Orkan.

Den fortsatta utvecklingen i Moskva med den välplanerade kuppen den 3 oktober och de följande dagarnas strider visade med all önskvärd tydlighet hur en hotbild snabbt kan byggas upp.

Av detta skulle man kunna tro att svenska folket skulle förstå att det är av största vikt att Sverige har välutbildad och samövad personal i krigsförbanden.

Merkostnaden för att genomföra Orkan istället för en repövning på "hemmaplan" är 30 miljoner kronor. Kostnaden för själva repövningen var 220 miljoner för armén, 40 för marinen och 40 för flygvapnet.

För att förbanden skall fungera i

händelse av krig fordras repövningar med maximalt fyra års mellanrum och dessemellan övningar med befålet. Huvuddelen av de förband som deltog i den stora övningen hade inte övats på många år och större samövningar av armé-, marin- och flygstyrkter har inte skett sedan 1983.

Det är beklämmande att läsa okunniga kommentarer till "grabbarnas" slöseri med pengar som kunnat användas till "dagisplatser och åldringsvård" enligt Kristna Fredsrörelsen och Kyrkornas U-forum. För att inte tala om debattörer som ironiserar över att försvarsministern försöker inbillta deltagarna i övningen att vi måste förbereda oss på att Ryssland tänker genomföra en kupp mot Sverige.

Händelserna i Moskva visar däremot hur bräcklig den fredliga utvecklingen i Europa är.

Det försvar vi bygger upp i dag har vi en bit in på 2000-talet. Kan de själv-utnämnda försvarsexperterna garantera att alla hot då försvunnit?

GUDAR GÖRE SIG ICKE BESVÄR

Thomas Lappalainen, en av Göran Greiders vapen- dragare, har läst Carl Hamiltons vidräkning med regeringens ekonomiska politik. Det är den skrift ("Att leda Sverige in i krisen") där man får veta att bara Carl Hamilton skådat det ekonomiska ljuset. Så har han också 42 poäng i nationalekonomi.

Efter denna omskakande läsning har Lappalainen nu drabbats av en hemsk insikt: Regeringen Bildt har i själva verket medvetet skadat ekonomin bara för att kunna sätta sina systemskiftesplaner i sjön!

Så är det naturligtvis. Vi som var med när det begav sig vet ju dessutom att när Bildt och Westerberg gjorde upp om sin famösa DN-artikel hösten 1990 så kom herrarna samtidigt överens om att det krävdes minst tio procents arbetslöshet för att programmet skulle gå igenom. Negativ tillväxt i tre år var också nödvändigt, liksom ett statligt budgetunderskott på 250 miljarder, och bortåt 15–20.000 företag i konkurs årligen.

Man måste säga att Bildt och Westerberg varit framgångsrika i sin konspiration mot folket. Precis så blev det ju. Och hur lätt har det inte varit att i skuggan av denna egenhändigt producerade kris genomföra system-

skiftet? Valfrihetsrevolutionen i kommunerna har gått som en dans. Per Westerbergs privatiseringsplan har varit en oerhörd framgång. För att inte tala om hur enkelt det varit för regeringen att övertyga folket om ett EG-medlemskaps förträfflighet.

Det sägs att mot dumheten kämpar själva gudarna förgäves. När man läser Thomas Lappalainen förstår man varför.

CITATET

K arlar som sysslar med politik i folkpartiet är feigare och mer undfalande än andra.

Det är, med andra ord, ingen stake i en folkpartistisk man.

En folkpartist som är småbarnsfarsa vågar exempelvis inte knalla in till basen och begära 'pappaledigt'. Nej, först om han kan luta sig mot lagstiftning är han i stånd att ta detta självklara steg. Därför uttalade sig folkpartiets landsmöte igår för en så kallad 'pappamånad' i föräldraförsäkringen. För en majoritet av ombuden är det självklart att staten ska intervernera i föräldrarnas rätt att själva avgöra hur ersättningen ska plockas ut. Till dessa kommandoliberaler hör Bengt Westerberg och Peter Örn. Den senare är partisekreterare och levererade igår ett så flumfänigt inlägg att jag för ett

ögonblick skämdes över att vara man. Enligt Ekots reporter grät många under Örms patetiska föreställning. Det kan jag tänka mig. Jag skulle också gråta om jag hade att dras med en sådan partisekreterare.”

Torbjörn Gustavsson i Folkbladet Östgöten (s), 18/10 1993.

GÅ I KLOSTER ALLAN

Allan Larsson är mannen som ska fixa arbetslösheten i Europa berättar Aftonbladet. Låga räntor, höga investeringar och kunniga individer är receptet. Kort sagt: det ska bli bättre om Allan får råda. Så bra att arbetslösheten

ska halveras. Varför Allan på denna punkt är så modest och inte helt vill eliminera arbetslösheten är oklart. Inga arbetslösa måste ju trots allt vara bättre än några arbetslösa.

Insikten om att det måste bli bättre har Allan fått tillsammans med 22 edsvurna män i ett portugisiskt kloster under två dygn. Slutsatsen när dessa herrar till sist trädde ut genom klostrets portar var magnifik: ”Jobben måste räddas!” Wow – att ingen tänkt på det förut?”

Allan och hans 22 kumpaner borde kanske övervägt att stanna några veckor till – alternativt månader eller år – så hade de kanske kunnat funderat lite över *hur* det skulle bli bättre också.